

AMERİKALILAR İLE KIZILDERİLİLER ARASINDA İLK TEMASLAR TECRİT VE ASİMİLASYON (1820-1890)

Murat PEHLİVAN*
Fatma Nur AKYILDIZ**
Betül YAPAR***
Hasan HARBUTOĞLU****

Araştırma Makalesi/Research Article

Atıf/Cite as: Pehlivan, M., Akyıldız, F. N., Yapar, B. ve Harbutoğlu, H. (2023). Amerikalılar ile Kızılderililer Arasında İlk Temaslar Tecrit ve Asimilasyon (1820-1890). *DÜMAD (Dünya Multidisipliner Araştırmalar Dergisi)*, 6(Prof. Dr. Durmuş Ali Arslan Özel Sayısı), 227-241.

Özet

Amerikan Kızılderilileri 1820’li yıllara kadar Amerika Birleşik Devletleri’nin gücü karşısında büyük bir direniş sergileyerek büyük çoğunlukla topraklarını korumaya muvaffak olmuşlardı. Ancak beyaz adamın hızlı bir şekilde kıtayı istilaya başlaması yerli direnişini de kırmıştır. Direnişin kırılmasında büyük oranda nüfus eşitsizliğinin de etkisi olmuştur. 30 Milyona yakın yerli halkın iki yüzyıl içerisinde katliamlar ve Avrupa’dan bilinçli olarak getirilen hastalıklarla üç beş milyona kadar düşürülmesine karşılık kıtadaki beyaz yerleşimci nüfus neredeyse 70 milyonu geçmiş durumdaydı.

Kızılderililerin direncini kırabilmek amacıyla bir taraftan nüfus çoğunluğunu kullanan Amerika Birleşik Devletleri, diğer taraftan ele geçirmiş olduğu yerlileri kamplara kapatarak asimile edebilmenin çarelerini aramaktaydı. Ancak bu köklerine çok sıkı bağlarla kenetlenmiş olan yerlileri dönüştürebilmek için yeterli bir sebep değildi. Bu zorluk karşısında ABD, yerlileri bilerek ve isteyerek katliama ve soykırıma maruz bırakmakta, türlü oyunlar ve hilelerle topraklarına el koyarak onları köleliğe zorlamaktaydı.

* Okul Müdürü, Narlıca Zeytindalı İlkokulu, muratpehlivan9@hotmail.com, Orcid: 0000-0001-70894925

** Öğretmen, Saraykent 125. Yıl Anaokulu, f.nur89@gmail.com , Orcid: 0000-0002-0526-5732

*** Okul Müdürü, Suvatlı Sefa Atakaş İlkokulu, betul.yapar@hotmail.com, Orcid: 0000-0001-6193-6409

**** Müdür Yardımcısı, Suvatlı Sefa Atakaş İlkokulu, hasanharbutoglu31@gmail.com , Orcid: 0000-0003-3540-6978

Bu makalede Amerika Birleşik Devletleri'nin Amerikanın gerçek sahipleri olan Kızılderililere yapmış olduğu insanlık dışı muameleler, asimilasyon ve yok etme politikaları ve bu politikaların sebepleri üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Amerika, Kızılderili, Katliam, Kamp, Lakota, Sioux, Talan.

Abstract

Until the 1820s, the American Indians put up a great resistance against the power of the United States of America and mostly succeeded in protecting their lands. However, the white man's rapid invasion of the continent broke the indigenous resistance. Population inequality also played a major role in breaking the resistance. Despite the fact that the local population of 30 million was reduced to three-five million in two centuries by massacres and diseases brought intentionally from Europe, the white settler population on the continent was almost 70 million.

The United States of America, which used the majority of the population in order to break the resistance of the Indians, on the other hand, sought to assimilate the natives it had captured by closing them in camps. However, this was not a sufficient reason to convert the natives, who were so tightly tied to their roots. In the face of this difficulty, the USA knowingly and willingly exposed the natives to massacre and genocide, and forced them into slavery by confiscating their lands with various tricks and tricks.

In this article, the inhuman treatment, assimilation and extermination policies of the United States of America, the real owners of the American Indians, and the reasons for these policies will be discussed.

Keywords: America, Native American, Massacre, Camp, Lakota, Sioux, Looting.

Giriş

Avrupalılar ve Yerli Amerikalılar arasındaki ilk temaslar sonrasında bu iki farklı halk arasında çatışma olmadan bir arada var olma şanslarının bulunmadığı ilk ilişkilerden anlaşılmıştır. 1763 gibi erken bir tarihte, İngiltere Kralı III. George, 19. yüzyılın başlarından itibaren bu çatışmaların önlenilebileceği ve Kızılderililerin yavaş yavaş medeni hale getirilebileceği ve daha az toprağa ihtiyaç duyacakları fikri Amerika Birleşik Devletleri'nde ulusal bir politika haline gelmiştir. Bu iki ulusu birbirinden ayırma (rezervasyon) politikasını yakından incelemek ve bu politikanın beyaz nüfus ve Kızılderililer üzerinde olan etkilerini iyi anlamak gerekmektedir. Bu sayede 19. yüzyılda yerlilere

uygulanan resmi politikalar ve bu politikaların perde arkasında yatan ideolojileri anlamak da mümkün olacaktır¹.

Kızılderilileri Tecrit Politikaları (Rezervasyon)

Kamplara bölme politikası kabaca iki aşamaya ayrılabilir.

1. Aşama, 1820'lerde James Monroe'nun başkanlığı sırasında resmi yerli politikası olarak kabul edilmiştir. Bu politikanın amacı, Amerika Birleşik Devletleri'nin batısında bir Kızılderili bölgesi yaratmaktır.

2. Aşama, Kızılderililerin kabileler halinde kendileri için kurulacak bireysel rezervasyon alanlarına götürülmesi gerektiğin yönündedir ki bu aşamadaki politikalar 1850'lerde ortaya atılmıştır².

Amerika Birleşik Devletleri, Kızılderilileri beyazlara açılacak olan topraklardan çıkarmak istiyordu ancak bunu yaparken onları Amerikan vatandaşlarının sözde can güvenliğini sağlamak adına bir daha asla dirilip bir ulus yaratamayacakları bir miktara düşürmek ve böylece ellerindeki topraklara tamamen el koyabilmek istiyorlardı. Bu sebeple çıkarılan her yasa onların topraklarından çıkarılıp, beyaz adamın istediği yerde yeni bir hayat kurmalarına yönelikti. ABD'nin bu fikri bir zaman sonra Kızılderilileri daimi hedef gösteren doktriner bir yapı da kazandı ve bundan sonra bu konu ABD'de *Manifest Destiny* olarak anılmaya başlandı³.

On dokuzuncu yüzyılın başında Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlar ve vatandaş olmayanlar olarak ikiye ayrıldı. Kızılderililerin yanı sıra Afrikalı-Amerikalılar ve daha sonra Asyalılar da vatandaşlıktan çıkarıldı. Oysa Avrupalı göçmenler toplumun tam üyeleri olarak kabul edildi. İç Savaş'tan sonra köleliğin kaldırılması ve göçmen sayısının artmasıyla durum değişti. Beyaz olmayan azınlıklara ulus içinde ikinci sınıf vatandaş olma hakkı tanındı. Ancak bu hak onların beyaz üst sınıfa hizmet etmekten öte bir hak olmamakla beraber, kendilerini en azında "evlerinde hissettiren" bir izin olarak kayıtlara geçti⁴.

Başkan Ulysses tarafından başlatılan İç Savaş sonrası yerli politikası S. Grant, "Barış Politikası"na dönüşmüştür. Bu politikanın temel fikri, Kızılderilileri uygarlaşabilecekleri ve kademeli

¹ Rani-Henrik Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890: A Mulsidimensional Inserpresasion*, Filland 2003, p. 21; Dippie, Brian W., *The Vanishing American: White Attitudes & U.S. Indian Policy*, Lawrence, Kansas 1982, p. 3-11.

² Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p.23 ;Viola, Herman J.- Thomas L. McKenney, *Architect of America's Early Indian Policy: 1816-1830*, Chicago, Illinois 1974, p. 200-201,

³ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 23; Henriksson, Markku, *Siirtokunnista kansakunnaksi. Johdatus Yhdysvaltain historiaan*, Jyväskylä Finland 1990, p. 72

⁴ Prucha, Francis Paul, *American Indian Policy in the Formative Years. Ticaret ve İlişki Yasaları, 1790-1834*, Lincoln, Nebraska, 1970, p. 224-229.

olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin sosyal ve ekonomik sistemine dahil edilebilecekleri “kabile kamplarına” yerleştirmektir. Bu görev, ilk başta Savaş Departmanının bir parçası olarak bulunan Yerli ofisine verildi. Bununla birlikte, 1849'da İçişleri Bakanlığı kurulduğunda, Yerli Ofisi Savaş Departmanından çıkarıldı ve “Kızılderili İşleri Bürosu” adlı yeni bir bölüme taşındı⁵. Barış Politikası İçişleri Bakanlığı daha sonra çekincelerin fiili kontrolünü farklı misyoner gruplarına devretti.²⁷

Barış Politikasına rağmen, en ünlü Kızılderili savaşları 1860'lar ve 1870'lerde yapıldı. 1880'lerde Kızılderili direnişi temelde sona ermişti ve kabileler çekincelerle sınırlandırılmıştı. Kızılderililer gerçekten hükümetin vesayetindeydiler. Kapatma, Hindistan'ın resmi politikasında değişiklik ihtiyacını beraberinde getirdi. Barış Politikası bir başarısızlık olarak görüldü ve İçişleri ve Savaş departmanları arasında ve "ruhlar için savaşan" farklı dini mezhepler arasında Hindistan işlerinin kontrolü için verilen mücadele devam etti. Barış Politikasının şimdiye kadar etkili bir politika olup olmadığı, cevapsız kalabilecek bir sorudur.²⁸

1880'lere gelindiğinde Birleşik Devletler Kongresi'nde yerli politikasına yönelik memnuniyetsizlikler artmaya başlamıştır. Beyaz adam uygulanan “Barış Politikası” ndan pek memnun değildi. Bunun görünür nedenlerinden biri Kızılderili kamplarında meydana gelen bazı sıkıntılardı. Bu sıkıntıları bahane eden özellikle beyaz çiftçilerin politik haklarını korumayı kendilerine vazife seçen Demokrat parti, Yerli İşleri Bürosu'nu güçsüzlük ve yolsuzlukla suçladılar. Hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler, yerlileri asimile etme işlerine yatırılan paranın hiçbir kalıcı etkisinin olmamasından yakınıyorlardı. Tanınmış bir Barış Politikası destekçisi olan Massachusetts'li Cumhuriyetçi senatör Henry L. Dawes, "Büyük Kızılderili Sorunu" nu çözmek için yaklaşık 2.700.000 doların tahsis edildiğini iddia ederek çıkarılan yasanın hiçbir faydalı sonucunun alınmadığını, harcanan paraya rağmen ellerinde kalıcı bir verinin olmadığını iddia etmiştir.⁶. Buradaki en büyük sorun Kızılderililerle nasıl başa çıkılacağıydı. Rezervasyon sistemi, 1860'lar ve 1870'ler boyunca savaşları hızlandırmıştı. Temel soru rezervasyon sisteminin devam edip etmeyeceğiydi. Kamplar, Kızılderililerin kabile özerkliklerini korumalarına yardımcı olurken aynı zamanda onları beyaz saldırganlığından da korumaktaydı. Diğer bir sorun da yerli eğitimiydi, onların eğitilip eğitilmeyeceği değil, onları kimin eğiteceği büyük bir sorundu. 1880'lerde yerli eğitiminin kontrolü için birbirleriyle mücadele eden farklı dini gruplar vardı. Pek çok beyaz adam, Hıristiyanlık ve yerli uygarlığının el ele yürütülebileceğini düşünmekteydi.⁷

⁵ Mardock, Robert W., *The Plains Frontier and the Indian Peace Policy, 1865-1880*, *Nebraska History*, Vol. 49, No. 2, 1968, pp. 187-201

⁶ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 25.

⁷ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 25.

Gerçekte, yerlilerin asimile edilmesi için çıkarılmış olan “Barış Politikası”nın perde arkasında Kızılderililerin istisnai bir azınlık olarak kabul edilmesi, korunması ve ayrı bir şekilde medenileştirilmelerinin gerekip gerekmediği temel sorusu yatmaktaydı. Bu soruların cevaplanması öyle kolay değildi ve ABD, 1860'ların sonlarına doğru bu sorulara cevap bulmak için güçlü gruplar oluşturdu. Bu sözde “Yerlilerin Dostları”, yerlilerin medenileşmesine yardımcı olmayı görev bilen dindar ve insancıl kişilerdi. Eylemlerini Kızılderililere fayda sağlama fikrine dayandırdılar, ancak çalışmaları Kızılderililerin değerlerine değil, kendi değerlerine dayandığından, sonuçlar – bu dostların samimi çabalarına rağmen - Kızılderililer için yıkıcı oldu. Ancak hükümet, bu güçlü grupları ve onların yerlilerin resmi politikasının yeniden düzenlenmesi konusundaki önerilerini görmezden gelmemiştir.

Bu yerli dostlarının temel sorunlarından biri 1880'lerden önce yerli "ayrımcılığının" temeli, Kızılderililerin yaşadıkları topraklara, kabileler halinde mi yoksa beyazlar gibi bireysel kişiler olarak mı sahip oldukları sorusuna cevap bulabilmektir. Bunu anlayabilmek için yerlilerin sahip oldukları toprak sisteminin tam olarak öğrenilmesi gerekmektedir. 1880'lerden sonra, neredeyse tüm yerli toprakları kamplarla sınırlandırılmıştı. Bu nedenle bu tür bir akıl yürütme artık geçerli değildi. Kıtada çok az Kızılderili kalmış olması ve onların topraklarında yaşamayıp “avladıkları av olarak orada dolaşmaları”, geri kalan topraklarının da ellerinden alınmasına gerekçe olarak görülmüştür⁸. Hatta rezervasyon yani tecrit etme fikri ise beyaz adamın yerlileri birbirinden ayırıp yavaş yavaş yok etme fikriyle 1880'lerde ortaya çıkmıştır. Bu fikrin temelinde ise kabileler ayrı kamplara alınacak ancak beyazların yerleşimleriyle çevrili kamplar olacaklardı ki, beyaz adamdan medeniyet öğrenmek suretiyle asimile olacaklardı. Oysaki gene kanı yerli kamplarının onları yerlileştirmeyeceği, aksine bu kampların onlara barbarlıklarını sürdürebilecekleri bir sığınma ve korunma yeri sağlamaktan ileri gidemeyeceği yönünde olmuştur⁹. Bu yönüyle bakıldığında kamplar aslında Kızılderilileri diğer insanlara açık olan faydalı olasılıklardan da mahrum bırakmıştır. Beyaz adamın Kızılderilileri illa da ayırma ve tecrit politikasının temelinde beyaz ırkın üstünlüğü fikri yatmaktadır ki, zenciler, kara adamlar, Çinliler gibi aşağı ırktan insanlar gibi yerlilerin de ancak beyaz adamın hizmetkarı olabilecekleri yönünde bir inanç toplumun hemen her kesiminde vardı. Lewis Henry Morgan ve Henry Rowe Schoolcraft gibi en önemli Amerikalı etnologlardan bazıları, Kızılderililere Hıristiyanlığı öğreterek onların yavaş yavaş barbarlıktan kurtulabileceklerine inanıyorlardı. Morgan, sürecin yavaş olacağına, ancak tüm insanlığın aynı ilerleme yeteneğine sahip olduğu için mümkün olacağına dikkat çekti. Diğerleri, örneğin Samuel G. Morton, Kızılderililerin hiç ilerleyemeyeceğine ve sonunda bir ırk olarak yok olacağına inanıyordu. Bu ideolojiler, beyaz adama Kızılderililerin yok

⁸ Francis Paul Prucha, *Americanizing the American Indian. Writings by the “Friends of the Indian” 1880-1900* (ed. Prucha, Francis Paul), Cambridge, Massachusetts 1973, p.33.

⁹ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 26.

edilmesi ve topraklarının ellerinden alınmasına yönelik bir kılıftı ve bu düşünce söz konusu ideolojilere önemli birer bilimsel temel sağlamıştır¹⁰.

Charles Darwin ve Herbert Spencer, insan ırkının gelişimiyle ilgili teorileri bu amaçla kullanılan birçok yabancı bilim adamı arasındaydı. Bunlara dayanarak stratejilerini belirleyen beyaz toplum, Kızılderililere medeniyet yolunu sunarken Kızılderilileri uygarlaştırmak adına bölmek, parçalamak, kamplara tıkamak ve asimile etmek bunların hiçbirini yapamadığında ise yok etmek adına yapılan herşeyi bu teorileri dikkate alarak kendilerine mubah saymaktaydılar. Bu aslında Kızılderililer için uygarlaşmanın ve böylece Amerika Birleşik Devletleri vatandaşlığı alabilmenin, hatta kendi topraklarından ve kültürlerinden vazgeçmeleri için yeterli bir tazminat idi ve beyaz toplum bunu kendileri için iyi olanın yerliler için de iyi olduğu varsayımından hareketle yapmaktaydı ve toplum buna da inanmaktaydı¹¹.

Amerikalı beyaz adam, bütün bu inanç sistemine bir anda değil, uzun bir mücadele döneminden sonra sahip olmuştu. Çünkü Avrupa'dan tecrit edilmiş toplulukların oluşturduğu bu yapay topluluk, kendinden binlerce yıl önce Amerika'da yaşayan bir toplum bulunca, onların kültür öğelerine üstün gelebilmek ve yaşam tarzlarını öteleyip kendi yaşam tarzını hakim kılabilmek için yerlilerin yok edilmesi gerektiğine iyice inanmıştır. Bunun üstüne yerlilerin de onları vatanlarında istememesi, geri dönecek yerleri olmayan bu toplulukların savaş gücünü artırdıkça elde ettikleri yerlerde tam hakimiyet kurabilmeyi, öldürebildikleri kadar yerli öldürmeye ve yerlilerin yaşam hakkı olmadığına nesillerini inandırmaya bağımlı hale geldiler. Bu durum bir zaman sonra ortaya atılan teorilerle beslendikçe beslendi ve nihayet 1880'li yıllarda tam hakimiyet kuran beyaz adam vaktiyle inanmak zorunda olduğu teorileri artık işe yarar gördüğünden, gerçek olmadıklarına inansa da bunlardan vaz geçemeyecek bir pozisyona gelmiştir. Çünkü hakim olan odur ve kuralları artık o koymaktadır. Yerliler vaktiyle istemedikleri bir toplumun emri altında hatta köle durumuna düşmüştür ki bu da beyaz adama elde etmiş olduğu bu avantajı istemese de sonuna kadar kullanma kararlılığı sağlamaktadır. Hatta bu kararlılık çok küçük bir azınlık olmalarına rağmen, yerlilerden hala korkulduğu ve onların bir arada olmasından dahi çekinildiğini göstermekte, bunun için de imkan bulunduğu yerli kıyımına başvurmaktan kaçınılmamaktadır. Sonrasında toplumun yeniden deşarj olmasını sağlamak adına çeşitli bahaneler, teoriler ve hastalıklı düşüncelerle kendilerini avutma mahareti göstermektedirler.

Bu düşünceyle 1880'lerden sonra hapsettikleri, kamplara kapadıkları ve nihayetinde topraklarını, av sahalarını hatta yeni nesillere kalacak doğalarına el koydukları yerlilere sağladıkları

¹⁰ Bkz. Fred Eggan, *American Indian Perspectives for the Study of Social Change*, Chicago, Illinois 1966, pp. 142-170.

¹¹ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 27.

köleliğe benzer bir istisna tutma özelliğini de kongre tartışmaya açmış, bunun nasıl ortadan kaldırılacağı üzerine teoriler üretmeye başlamıştı. Bu yeni düşüncenin temelinde yukarıda bahsi geçen iki-üç milyon doların heba olduğu yönündeki çıkış vardı ve bu paranın onlara akıtılması tamamen gereksiz görünüyordu. Bunun devamında yerlilerin yeni bir katliamdan geçirilerek masrafların düşürülmesi gibi bir dünya ayıbının işleneceği de kesindi.

1880'lerde sıklıkla kongreye gelen bu konuyla ilgili olarak beyaz toplumun büyük çoğunluğu Kızılderililerin istisnai muamele için bir tür anlaşma hakkına sahip olduklarına inanmaktaydı, ancak kalan kısım ise yerlilerin diğer toprak sahiplerinden farklı bir konumda olmadıklarını düşünüyordu. Aynı zamanda, yerlilerin eğitime harcanan büyük miktardaki paraya rağmen Kızılderililer arasındaki cehalet oranının yüksek kalması da tuhaf bulunuyordu. Senatör Dawes, Amerika Birleşik Devletleri'nin Hint eğitimi için boş yere para harcamamasını talep etti. Kızılderilileri öldürmenin mubah sayıldığı bir toplumda onlar için vergilerin boşa harcanması anlaşılır bir durum olarak kabul görmemekteydi, en azından bunu Senatör Dawes açıktan dile getirmekten çekinmiyordu¹². Cumhuriyetçiler ise zaman zaman görevlerini yapmakta isteksiz olsalar da, Kızılderilileri eğitmenin ABD hükümetinin görevi olduğuna inanıyorlardı. Yukarıda belirtildiği gibi, genellikle eğitimin Hıristiyanlığın ve nihai uygarlığın anahtarı olduğuna inanılıyordu. Aslında birçok yerli, eğitimin geleceği için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı; özellikle okumayı değerli bir beceri olarak görüyorlardı¹³.

Yerlilerin öldürülüp kurtulması gereken varlıklar olduğu fikrine karşı, Kongre'den daha önce yapılmış olan anlaşmalar kapsamında kendilerine "istisnai" özellik verilmiş olan yerlilerle ilgili korkulan değil, ortaya bir süre daha yaşamalarına izin veren bir anlayış çıktı. Buna karşılık Kızılderili sorununa çözüm olarak, vaktiyle yerlilere bırakılan rezervasyon topraklarının bireysel Kızılderililer arasında bölünmesi için mekanizma sağlayan 1887 tarihli Genel Tahsis Yasası (Dawes Yasası)'nın yeniden ele alınıp, revize edilmesinde bulundu¹⁴. Bu aç gözlü beyaz adam için kaçırılmayacak bir fırsat sunuyordu ve Kızılderililerden alınacak yeni topraklara konma fikri herkese cazip fırsatlar sunmaktaydı. Amerikalı beyaz adam, üstünlüğü ele geçirdikten, başından beri asimile edilebilmeleri için çiftçi olmalarını istedikleri yerlilerin, şimdi bağımsız bir şekilde çiftçi olmalarını hazmedemiyorlardı. Özgür bir Kızılderilin elindeki topraklar açgözlü beyaz adamın daima hedefinde olmuştur. Oysaki beyaz adam bir zaman önce yerlilere çiftçiliğin, medeniyetin en yüksek

¹² Frederick E. Hoxie, *The End of the Savage: Indian Policy in the United States Senate, 1880-1900*, The Chronicles of Oklahoma 1977, p. 165.

¹³ Michael C., Coleman, "Education as Transformation: Indian Schooling 1800-1930," *An unpublished paper held at The "Indian" Symposium at The University of Tampere*, January 8, 1998.

¹⁴ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 27-28.

biçimi olduğunu kabul ettirmeye, bunun için savaşmaktan vazgeçirmeye çalışırken, şimdi gelinen noktada Kızılderililerin çiftçilik dahi etmeleri fikrinin doğru olmadığı varsayımı ağır basmaktaydı¹⁵.

Tarım toplumunun en yüksek uygarlık biçimi olduğu fikri filozof John Locke'un fikirlerine dayanıyordu. Ayrıca, "istisnacılığın" destekçileri olarak görülenler, bunu Kızılderilileri her geçen gün sayıları ve gücü biraz daha artan aç yerleşimcilerin saldırılarından korumak için son şans olarak görmekteydiler. Kızılderili topraklarının tahsisini sağlayan "Genel Tahsis Yasası" en azından, daha önce ortak olarak sahip oldukları arazinin bir kısmını bireysel olarak ellerinde tutmalarına izin vermektedir¹⁶. Oysa şimdi ileri sürülen husus Kızılderililerin artık kamplarda kabile mülkiyeti fikrinin geçerli olamayacağıydı. Öyle ki kabileler artık bağımsız uluslar değildi. Bu şu anlama gelmekteydi, bundan sonra arazi kabileye değil, bireyler arasında paylaşılacaktı ve kişi başı verilen belirli bir miktarın dışında kalan arazilerin tamamı beyaz yerleşimcilere satılacaktı. Bu yasa ile kendilerine bakılan, kamplarda da olsa ihtiyaçları karşılanan bir yerli kabilesi istemeyen beyaz adam, bundan sonra Kızılderililerin de beyaz bir adam gibi çalışmayı öğrenmesi gerekiyordu. Senatör Dawes'in dediği gibi: "Kızılderili, kendisine nasıl çalışması gerektiği öğretilmedikçe, yaşadığı sürece daima Kızılderili kalacaktır." Dawes'in bu teoremine karşılık, Kızılderililerin şimdilik öldürülmesi yöntemi değil, eğitilerek çalışmaya alıştırmaları yöntemi kabul edilmiş görünüyordu. Bu sayede beyaz adam Kızılderilileri bir taraftan eğitecek, eğittikçe de ellerindeki arazilerden vaz geçmeyi öğrenmelerini temin edecekti. Böylece Kızılderili eğitimi ve Kızılderili topraklarının paylaşılması da eş zamanlı sağlanmış olacaktı¹⁷. Yeniden toprak verme fedakarlığı karşılığında uygarlık ve nihai vatandaşlık kazanma çabasında olduğu varsayılan Kızılderili bireyi korumak görevi hükümet tarafından yeniden üstlenilmiş olacaktı.

Genel Tahsis Yasası birçok soruna bir cevap buluyor ve yasaya taraftar tüm beyaz tarafları tatmin ediyor gibi görünse de, aynı zamanda birçok sorunu da beraberinde getiren bir yasa olmuştur. 1890'lara gelindiğinde yerlilerin ellerindeki toprak çok büyük bir oranda azalırken, toprak karşılığında vaat edilen yerlileri eğitime meselesi aynı şekilde ilerlemediği gibi kulak arkası edilmiş ve yeni sorunların kaynağı olarak görülmüştür. 1889'da Kızılderililerin okula gitmesi zorunlu hale gelmesine rağmen, hükümet yerlilere yeterince parasal destek sağlamak istemediğinden, bu zorunluluk da bir işe yaramadı¹⁸.

1860'lar ve 1870'lerdeki Kızılderili Politikası beyazları Kızılderililerden ayırmışken, 1880'lerdeki Kızılderili Politikası, özellikle son on yılda Kızılderilileri beyazlardan korumaya

¹⁵ Bkz. Raymond H. C. Jr. Taske & Bardin H. Nelson, *Acculturation and Assimilation: a Classification*, *American Ethnologist*, Vol. 2, No. 1, 1974, pp. 351-367.

¹⁶ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 28.

¹⁷ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 28.

¹⁸ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 28.

çalışmıştır ve kamplar sığınma alanları haline geldi. Kamplar işgale uğramış bir ırkı korumanın bir yolu haline gelmişti 1880'lerde, özellikle sözde "Kızılderililerin Dostları" fikri artık yok etmek üzerine değil, onları medeniyete alıştırmak fikri üzerine kurulmuş gibi görünmekteydi.

1880'lerde Lakotalar ve ABD Kızılderili Politikası

ABD hükümetinin amacı, Lakotalar da dahil olmak üzere tüm Kızılderilileri çiftçilik yoluyla kendi kendi yaşam tarzına alıştırmak ve asimile etmektir. Lakotaların çoğu için, beyazların bildiği şekliyle çalışma kavramı tamamen yabancı bir fikirdir. Onlar için avlanma tek doğal geçim yoluydu. 1880'lerde Lakotalar, kaybedilen topraklar için hükümetin kendilerine destek borçlu olduğuna da inanıyorlardı.¹⁹ Ayrıca, topraklar ve iklim, Lakotaların çiftçiliği benimsemesini engellemekteydi. Pine Ridge Kampı'ndaki Yerli ajan Valentine T. McGillicuddy, durumu, 7.000 beyaz yerleşimcinin aynı arazide bulunması ve bir yıl boyunca ihtiyaç duydukları her şey verilmesi halinde, orada yaşamak zorunda kalırlarsa açlıktan öleceklerini söyleyerek açıklamıştır.²⁰

Hükümetin çiftçiliğe ağırlık vermesi, okullar inşa etmesi ve yerli polis sistemini yaratması, Lakota toplumunun geleneksel yapısını yıkmak için kasıtlı çabalarının bir parçasıydı. Daha 1877'de Kızılderili İşleri Komiseri Ezra A. Hayt, yerli polis güçleri fikrini dile getirdi ve 1878'de tüm Kızılderili çekincelerinde bir yerli polis gücü oluşturan bir yasa çıkarılmıştır. Lakotalar arasında polis gücü oluşturmak zordur. polisi geleneksel erkek topluluklarının rakibi olarak gördükleri için Lakotaların polise karşı tutumları, polisin bölgede düzeni sağlamasına izin vermezlerse görevin Birleşik Devletler Ordusuna bırakılacağını fark ettikleri için yavaş yavaş değiştirmiştir. Gerçekte polis sistemi Lakotalar için o kadar da garip değildi. Geleneksel toplumda "kamp polisi" vardı ve bu toplumda düzeni sağlıyordu. Yerli polis sistemi temel olarak bu yapıyı kopyaladı ve kademeli olarak bir dereceye kadar onun yerini almıştır. Sonunda Yerli polis güçleri, yerli ajanlarına çok sadık hale gelmiştir.²¹

Lakota halkı okullaşma konusunda da beyazlara direniş göstermiştir. Beyazların ilerici olarak adlandırdıkları insanlar okulların "kutsamasını" denemeye istekliken, sözde ilerici olmayan Lakotalar eğitime mümkün olan her şekilde direndi. Örneğin, okullardan kaçınmak için kamplarının uzak bölgelerine taşındılar. Birçok Lakota için okul, erkeklerin saçlarının kesildiği ve beyaz erkek kıyafetleri giymeye zorlandıkları bir yerdi. Diğerleri, okulları, sonunda tüm Lakota halkının yararına olacak olan beyaz adamın adetlerini öğrenmek için bir şans olarak gördüler. Okul sisteminin amacı, onlara Lakotaların üstünlüğünü göstererek ve öğreterek, Lakotaları mutlu, müreffeh bir halk haline

¹⁹ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 47.

²⁰ Youngkin, Stephen D., *Prelude to Wounded Knee: The Military Point of View, South Dakota History*, Vol. 4, No. 3, 1974, p. 335.

²¹ Konuyla ilgili olarak bk. Thomas Tyon, *John Blunt Horn and Iron Tail in, Walker* (ed. DeMallie 1992), pp. 28-34.

getirmektir. 1880'lerde Lakotaların kamp hayatı, beyaz adama karşı sürekli bir güç mücadelesi şeklinde geçmekteydi. Bu mücadele hem ajanlar ve şefler arasında hem de şeflerin kendi aralarında verilmiştir. En acı mücadele Red Cloud ve Ajan Valentine T. McGillicuddy'ninki idi. Pine Ridge Kampı'ndaki bu mücadele yedi yıl sürdü ve ajanın 1886'da görevden alınmasıyla Red Cloud'un lehine sonuçlandığı söylenebilir²². Tarihçi Edward Lazarus'a göre, hükümetin dağılma politikasının başarısının bir işareti, şef olarak anılmak isteyenlerin çoğu geleneksel olarak bu pozisyon için gerekli olan başarılarından yoksun olsa da, Lakota şeflerinin sayısındaki patlayıcı artışı. Örneğin, 1878'de Lakotaların 12 şefi vardı, ancak 1880'lerin başında kendilerine şef diyen 63 erkek vardı. Alt-grupların sayısı da önemli ölçüde arttı. Tarihçiler George E. Hyde ve Robert M. Utley, bunun geleneksel kalıtsal şeflerin gücünü azalttığını, ancak öte yandan, Red için otoritede muazzam bir yükselişi mümkün kıldığını iddia ediyor. Benekli Kuyruk'un yine bir Brulé olan Karga Köpek (Khâõi Šüka) tarafından öldürülmesi, geleneksel değerlerin çöküşünün bir işareti olarak yorumlanmıştır²³.

Bununla birlikte, Lakota toplumunun yapısının 1880'lerin sonlarında Edward Lazarus'un öne sürdüğü kadar kötü bir şekilde kırılmadığına dair bazı göstergeler var. “Şefler” ve “alt-bantlar”ın sayısının artmış olması, ille de geleneksel toplumun çöktüğü anlamına gelmez. Aksine, Lakota toplumunun geleneksel olarak çok esnek yapısını yansıtır. Daha önce belirtildiği gibi, Lakota toplumu zamanın ihtiyaçlarına uyum sağlayabiliyordu. Kamp hayatında, geleneksel grup yapısı kademeli olarak, her grubun yaşadığı yere göre mahalle yapısı ile değiştirildi. Buna rağmen, geleneksel Lakota toplumunun temel unsurları kaldı; insanlar, güçlü akrabalık bağlarının birleştirici bir güç olarak kaldığı geleneksel thiyôşpayes'te bu bölgelere taşındı. Ve gerçekten de 1880'lerin sonlarında sözde Sioux komisyonları ile yapılan konseylerin işleyişi incelendiğinde, Lakotaların geleneksel olarak konseylerde nasıl hareket ettikleri açıkça görülmektedir. Aslında, konseylerin tutanaklarını okurken, Lakotaların durumun tamamen konseyin kontrolünde olduğu gerçeği inkar edilemez. Bu, özellikle 1888 müzakereleri sırasında bu şekildeydi. Bu, toplum yapısının kesinlikle bir darbe aldığı anlamına gelebilir, ancak darbe, örneğin Lazarus'un inandığı kadar dramatik olmayabilir. 1882'de hükümet, Great Sioux Kampı'nın boyutunu küçültmeyi planladı. Amerika Birleşik Devletleri hükümetinin temsilcileri, tehdit ve hile yoluyla, Lakotaları topraklarının neredeyse yarısını terk etmeye zorladı. Ancak Lakotalar bir kez daha birleşebildiler ve bazı Doğulu beyaz dostlarının yardımıyla topraklarını ellerinde tutabildiler. Tüm kısıtlamalara rağmen, beyaz adamın Büyük Siyular üzerindeki etkisinden kaçmak için hala bolca yer vardı. Bu mümkün olduğu sürece Lakotaları çiftçi yapmanın bir yolu yoktu. Hükümet, Lakotaların ellerindeki arazileri azaltmaya karar vererek Lakotaları "toprağa bağlı" olmaya zorladı. Lakotalar topraklarını ekip biçmedikleri için, ellerindeki toprağın yarısını verseler

²² McGillicuddy, Julia, B., *Blood on the Moon: Valentine McGillicuddy and the Sioux*, Lincoln, Nebraska 1969 and Larson 1997, pp. 217-248

²³ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p. 48-49.

bile kullanılmayan toprakları kalacaktı. Bu fikir 1887'de Genel Tahsis Yasası'nın kabul edilmesiyle doruk noktasına ulaştı. Bu hareket Lakota topraklarının kaderini belirledi²⁴. Great Sioux Kampı, 1876'da zaten altı ayrı yerli acentesine bölünmüştü, ancak bu bölünme yalnızca idari amaçlar içindi. Bu ajanslar, Büyük Sioux kampındaki toprakların azaltılması planlandığı için temel oluşturdu. Bölünme ilk olarak 1888'de ve ardından tekrar 1889'da denendi. Hükümet, topraklarının azaltılması konusunda Lakotalarla müzakere etmek için heyetler gönderdi. İlk girişim bir başarısızlıktı. Lakotalar, neredeyse oybirliğiyle topraklarından vazgeçmeyi reddederek, komisyon üyeleriyle karşı karşıya gelmişlerdi. Yukarıda belirtildiği gibi, bu müzakereler sırasında Lakotalar açıkça tek bir halk halindeydi. Ancak hükümet pes etmedi. Ertesi yıl başka bir komisyon gönderildi. Üyelerden biri, Kızılderililerin adetlerini bilen ünlü bir Kızılderili savaşçısı olan General George Crook'du. Bu komisyon önceki komisyondan farklı hareket etti. Komisyon, perde arkasında Kızılderilileri tek tek ikna etmeye çalışarak, geçen yılki güçlü muhalefeti kırmaya çalıştı. Ve gerçekten de bu strateji başarılı oldu. Komisyon, Lakotalar için birçok şeyi tehdit ederek veya vaat ederek, Büyük Sioux kamp topraklarının azaltılmasının yasal olarak gerçekleştirilebilmesi için yeterli isim elde edebildi. İndirim daha sonra 1889 tarihli Sioux Yasası ile onaylandı. Müzakereler sırasında Lakotaların güçlü birleşik muhalefeti yavaş yavaş bozuldu. Bu, Lakota halkına büyük bir darbe olmuştur. Lakota halkı içindeki bölünme dramatik bir şekilde derinleşti ve toprakların azaltılmasına karşı çıkanlar yasayı imzalayanlardan uzaklaşmaya başlayınca 1890'daki sorunların başlıca tohumları da ekilmiş oldu²⁵. Böylece, hükümetin muazzam baskısından sonra, Lakotalar nihayet 1889'da beyazların fazla olarak gördüğü toprakları vermek zorunda kaldılar. Great Sioux Kampı, eski idari bölgelere göre daha küçük parçalara bölündü. Hunkpapas, Minneconjous, Sans Arcs, Two Kettles ve Blackfeets iki bitişik bölgeye, Standing Rock ve Cheyenne River'a yerleşti. Pine Ridge Kampı, Oglalas'ın evi oldu ve Brulés, Rosebud Kampı'na yerleşti. Crow Creek ve Lower Brulé adlı daha küçük iki bölge daha kurulmuş oldu²⁶.

1881 yılından sonra Great Sioux Kampı'nda ve daha sonra altı küçük kampta yaşayan Lakotalar, beyaz kültüre asimilasyonlarında farklı aşamalarda idi. 1850'lerden beri beyazlarla birlikte yaşadıkları için isimlerini alan sözde Loaferlar olan Lakotalar vardı. Lakotaların bir kısmı, 1860'larda, bir kısmı 1870'lerde ve son kısmı 1880'lerde olduğu gibi geç bir tarihte kamplara yerleşmişlerdi. Böylece çok kaba bir ayırım yapılabilir: Kamplarda daha uzun süre yaşamış olanlar, beyazların ilerici dediği grubu oluşturdu ve yeni gelenler ilerici olmayan insanlar olarak kabul edildi. Ancak bu çok

²⁴ Markku Henriksson, *Alkuperäiset amerikkalaiset. Yhdysvaltain alueen intiaanien, inuitien ja aleutien historia*, Jyväskylä Finland 1986, p. 143.

²⁵ Herbert T. Hoover, "The Sioux Agreement of 1889 and Its Aftermath", *South Dakota History*, Vol. 19, No. 1, 1989, pp. 57- 75.

²⁶ Frederick E. Hoxie, *From Prison to Homeland: The Cheyenne River Reservation Before WW I*, *South Dakota History*, No. 10, 1979, p. 2.

basit bir tabloydu, çünkü 1860'lardan beri bölgede yaşayanlar arasında ilerici olmayanlar da vardı ve 1880'lerde bölgeye taşınanlar arasında da ilericiler vardı.

Beyazların kurduğu bu yapay bölünme 1880'ler boyunca devam etti ve beyazların icadı olmasına rağmen Lakotaların günlük yaşamlarını etkilemeye başladı. Beyaz yetkililerin bir halk olarak Lakotaların birliğini bozma çabalarına ve kısmi başarısına rağmen, 1880'lerin sonunda sıradan bir Kızılderili, şefi veya muhtarı olmadan kabile topluluğu dışında yaşayamayacağı açıktı. Beyazın anladığı ve istediği şekliyle bireycilik, Lakota toplumunda henüz kök salmamıştı. Dolayısıyla, kabile yapısını ve şeflerin gücünü kırmaya yönelik tüm çabalara rağmen, Standing Rock Kampı'ndan Ajan James McLaughlin bile Kızılderililerle bireysel olarak uğraşmaktansa, Kızılderililerle şefleri aracılığıyla anlaşmanın çok daha kolay olduğuna karar verdi²⁷.

En dikkate değer şeflere bakarsak, ilericilere ve ilerici olmayanlara bölünmeyi anlamak biraz daha kolaydır. Bu bölünme, tüm Lakota topraklarında meydana geldi, insanlar her zaman yaptıkları gibi şeflerini örnek aldı. Ve daha da önemlisi, beyazlar ilerici bir şefi takip eden insanları ilerici olarak görüyordu ve bunun tersi de geçerliydi. Yani beyazlar için, örneğin Oturan Boğa'nın köyünde yaşayan biri otomatik olarak Oturan Boğa gibi ilerici olmayan biriydi. Oturan Boğa, bir tıp adamı olmasına rağmen, Standing Rock'ta ilerici olmayan önde gelen şefken, Gall ve John Grass (Phe'Yí) önde gelen ilericilerdi. Pine Ridge'de Red Cloud ve Big Road (Çhâkú Thäka), ilerlemeyenlere ve örneğin Genç Adam'a liderlik ediyordu. Bunların dışında Atından Korkan (Tháşøke Khókiphapi), Küçük Yara (Thaópi Cík,,ala) ve Amerikan Atı (Wašícü Thašüke) ilericileri yönetti. Hump (Câkâhu) ve Big Foot (Sí Thäka), Cheyenne River Kampı'nda önde gelen liderlerdi. Rosebud'da Two Strike (Nüpa Aphápi) ve Crow Dog tarafından yönetildiler. Spotted Tail'in 1881'deki ölümünden sonra, Rosebud'daki ilericiler arasındaki liderlik çok belirsizdi. Bunlar elbette o zamanlar yalnızca en dikkate değer liderlerdi, ancak bu, Lakota halkının içindeki bölünmeyi bir dereceye kadar takip etmemize izin veriyordu²⁸.

1883'te geleneksel Lakota dini törenleri yasaklandı. On dokuzuncu yüzyılın son güneş dansları 1882'de Pine Ridge'de ve bir yıl sonra Rosebud'da yapıldı. Din ve dini törenler her zaman günlük yaşamlarının bir parçası olduğundan, bu Lakota toplumu için çok büyük bir darbe oldu. Bu törenler yasaklanınca kültür önemli bir temelden yoksun kaldı. Ancak Lakotalar, geleneksel uygulamalarını gizlice sürdürmeye çalıştı, ancak güneş dansı gibi büyük dini törenlerin zamanı sona ermişti. Bu imkansız durumda birçok Lakota, misyonerler tarafından onlarca yıldır vaaz edilen ancak daha önce birçok Lakota tarafından reddedilen Hıristiyanlığa döndü. Ancak gerçek şu ki, birçokları

²⁷ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p.52.

²⁸ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p.53.

için Hıristiyan Tanrı, diğerleri arasında yalnızca tek bir tanrısal varlık olarak kaldı. Böylece, 1880'lerin sonunda Lakota halkı da farklı dini gruplara ayrıldı. Hıristiyanlar, Hıristiyanlık ile geleneksel inançlar arasında bir denge kurmaya çalıştılar ve eski inanç sistemini sürdürmeye çalıştılar vardı.²⁹ Kamplardaki Lakotaların hayatı hızla değişti. Bununla birlikte, 1880'lerin sonunda henüz beyazların beklediği kadar iyi asimile olmamışlardı. ABD'lilerin istediği gibi asimile (İlerlemeci) olmayanlar gerilimi sürekli canlı tuttu. Kızılderililer ve beyaz ajanlar arasında olduğu kadar Lakota halkının içinde de gerilimler vardı. 1880'lerin sonlarında Lakotalar korkunç bir kıtlıkla karşı karşıya kaldı. Avlanacak başka av kalmamıştı, mahsuller yıldan yıla bozuldu ve Lakotaların sıkıntısına ek olarak, hükümet yıllık ödenek miktarını kesti ve teslimatını erteledi. Yiyecekteki bu kesinti kısmen, yeterli hükümet fonunun olmamasını suçlayan argümanlarla haklı gösterildi. Ayrıca, 1890 yılında Lakotalar arasında yapılan nüfus sayımında Lakotaların gerçek sayısının beklenenden daha az çıkması da bunu haklı çıkardı. Kesinti, yalnızca Great Sioux Kampı'nı boyutunun neredeyse yarısına indirmekle kalmayıp, aynı zamanda yıllık sığır eti ödeneğini önceki miktarın neredeyse yarısına indiren 1889 *Sioux Yasasına* dahil edildi. Tayinlerdeki bu kesintinin temel sebebi, ABD'li yöneticiler tek derdi, Lakotaların hayatta kalabilmek ve kendi kendine yeterliliğe ulaşabilmek için tek yolunun çalışmak ve üretmek olduğunu anlamalarını sağlamaktı. Bu sebeple Kızılderililere verilen günlük tayinlerin kademeli olarak azaltılmasını ve ardından açlığı kullanarak muhatabını sindirmeyi amaçlayan bir hükümet politikası yürütülmekteydi³⁰.

Kıtlık beraberinde yıkıcı salgınları da getirdi. Ayrıca Great Sioux Kampı'nın planlı olarak azaltılması büyük endişe yarattı. 1889 Sioux Komisyonu, yeterli imza toplamak için Lakotalara birçok vaatlerde bulundu. Ancak hükümet, Komisyon'un vaatlerinin hiçbirini yerine getirmeden Büyük Sioux Kampı'nın bölünmesini gerçekleştirdi. 1890'da Great Sioux Kampı'nın bölünmesi gerçekleştirildiğinde, birçok Lakota bunu beyaz adamın güvenilmezliğinin nihai bir kanıtı olarak gördü³¹. Bu büyük kabilenin bir zamanlar adlarından sık sık bahsettiren bağımsız savaşçıları, daha iyi bir gelecek için çok az umutları olan fakir ve çaresiz mahkûmları haline geldiler.

Sonuç

1820'lerde başlayan Büyük Sioux ve Lakota kabilelerinin asimilasyonu meselesi 1890'larda topraklarının ellerinden alınması ve kamplara hapsedilmeleriyle neredeyse tamamlanmıştı. Ancak Kızılderililerin direnci Amerika Birleşik Devletleri'nin yalan yüklü politikalarıyla kırılmaya çalışılmış, bu başarısız olduğu zamanlarda Kızılderililer ellerinden yurtları alınmakla kalmamış, aileleri parçalamak, av sahalarında bulunan hayvanların kasten öldürülmesi, kamplara hastalık

²⁹ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p.53.

³⁰ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p.53-54.

³¹ Andersson, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890...*, p.54.

bulaştırılması, kamp ileri gelenlerine olan saygıyı ortadan kaldırmak amaçlı kişisel düşmanlıkların yaratılması, kıtlığa sebebiyet verecek şekilde kamplara girmeleri halinde kendilerine tahsis edilecek olan ve bir süre verilen tayinlerin kesilmesi gibi insanlık dışı pek çok uygulamaya maruz bırakılmışlardır.

Bütün bu zulüm zamanlarında Kızılderililer beyaz adamla savaşmak bir yana kendilerini, ailelerini, çocuklarını ve kadınlarını korumaktan aciz kalmış, can ve mallarını koruyamayacakları bir duruma düşürülmüşlerdi. Bu aciziyet içerisinde dahi Kızılderililer kendi kültür ve kültürlerinden asla taviz vermeden yaşamayı bir şeref saydıkları gibi, kendilerine dayatılan yasalar ve Hıristiyanlaştırma politikalarına karşı da uzun bir direniş gösterdikleri görülmektedir. Kızılderililerin bu direnişi beyaz adamı her geçen gün biraz daha endişelendirmekte ve bir türlü sonuçlandıramadığı Kızılderili meselesinde çıkmaza girdiği her zaman büyük katliamlar yapmak konusundan hiçbir zaman geri durmamış, hatta bu konudaki kararları bizzat Kongre dedikleri devlet meclisinde almaktan da çekinmemişlerdir. Bu canavarca yönetim tarzı, “gücü eline geçiren önce babasını boğazlar” özdeyişine yakışır bir şekilde, kadın çocuk demeksizin pek çok yerliyi sırf onların istedikleri gibi olamamaları sebebiyle katleden bu cani devlet yapısı, senatör Webs gibi cani ruhlu insanların söylemlerini ayakta alkışlayabilecek kadar da aşağılık bir yapıya bürünmüştür.

Kaynakça

McGillcuddy, Julia, B., *Blood on the Moon: Valentine McGillicuddy and the Sioux, Lincoln, Nebraska 1969 and Larson 1997*, pp. 217-248

Andersson, Rani-Henrik, *The Ghocu Dance Among uhe Lakoua Indianc in 1890: A Mulsidimensional Inserpresasion*, Filland 2003.

Coleman, Michael C., , “Education as Transformation: Indian Schooling 1800-1930,” *An unpublished paper held at The “Indian” Symposium at The University of Tampere* , January 8, 1998.

Dippie, Brian W., *The Vanishing American: White Attitudes & U.S. Indian Policy*, Lawrence, Kansas 1982.

Eggan, Fred, *American Indian Perspectives for the Study of Social Change*, Chicago, Illinois 1966, pp. 142-170.

Henriksson, Markku, *Alkuperäiset amerikkalaiset. Yhdysvaltain alueen intiaanien, inuitien ja aleutien historia*, Jyväskylä Finland 1986.

Henriksson, Markku, *Siirtokunnista kansakunnaksi. Johdatus Yhdysvaltain historiaan*, Jyväskylä Finland 1990.

Hoover, Herbert T., “The Sioux Agreement of 1889 and Its Aftermath”, *South Dakota History*, Vol. 19, No. 1, 1989, pp. 57- 75.

Hoxie, Frederick E., *From Prison to Homeland: The Cheyenne River Reservation Before WW I*, *South Dakota History*, No. 10, 1979.

Hoxie, Frederick E., *The End of the Savage: Indian Policy in the United States Senate, 1880-1900*, *The Chronicles of Oklahoma* 1977.

Mardock, Robert W., *The Plains Frontier and the Indian Peace Policy, 1865-1880*, *Nebraska History*, Vol. 49, No. 2, 1968, pp. 187-201

Prucha, Francis Paul, *American Indian Policy in the Formative Years, 1790-1834*, Lincoln, Nebraska, 1970.

Prucha, Francis Paul, *Americanizing the American Indian. Writings by the “Friends of the Indian” 1880-1900* (ed. Prucha, Francis Paul), Cambridge, Massachusetts 1973.

Taske, Raymond H. C. Jr. & Nelson, Bardin H., *Acculturation and Assimilation: a Classification*, *American Ethnologist*, Vol. 2, No. 1, 1974, pp. 351-367.

Tyon, Thomas, *John Blunt Horn and Iron Tail in, Walker* (ed. DeMallie 1992), pp. 28-34.

Viola, Herman J.- Thomas L. McKenney, *Architect of America's Early Indian Policy: 1816-1830*, Chicago, Illinois 1974, p. 200-201.

Youngkin, Stephen D., *Prelude to Wounded Knee: The Military Point of View*, *South Dakota History*, Vol. 4, No. 3, 1974.